

- Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 8 ust. 2, art. 12 ust. 1 lit. c) i art. 22 ust. 1 dyrektywy 2013/32/UE, oraz art. 10 ust. 4 dyrektywy 2013/33/UE, przyjmując przepisy, w których określa się jako przestępstwo zorganizowaną działalność prowadzoną w celu umożliwienia wszczęcia postępowania o udzielenie azylu osobom, które nie spełniają kryteriów, jakie ustanawia prawo krajowe w przepisach w dziedzinie azylu, i za pomocą których przewiduje się przyjęcie środków restrykcyjnych w odniesieniu do osób oskarżonych o takie przestępstwo lub za nie skazanych.

- b) Obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od chwili, gdy od 2015 r. wzrasta gwałtownie liczba wniosków o udzielenie azylu, Węgry zmieniały wielokrotnie swój system azylowy. W 2018 r. zmieniono w istotny sposób węgierskie uregulowanie dotyczące prawa do azylu. W dniu 20 czerwca 2018 r. węgierski parlament przyjął az egyes törvényeknek a jogellenes bevándorlás elleni intézkedésekkel kapcsolatos módosításáról szóló, 2018. Évi VI. törvény (ustawę VI z 2018 r. o zmianie określonych ustaw w związku ze środkami przeciwko nielegalnej imigracji) oraz siódmą zmianę węgierskiej konstytucji. Ten ogół przepisów prawnych znany jest również jako prawo „Stop Soros”. Poprzez takie zmiany ograniczono jeszcze bardziej krąg osób, które mogły korzystać z prawa do azylu, ponieważ zgodnie ze zmianą ustawy o prawie azylu uznaje się za niedopuszczalny wniosek, jeżeli ubiegający się wkroczył na terytorium Węgier z innego państwa, w którym nie był narażony na prześladowanie, ani na bezpośrednie ryzyko prześladowania. W tym samym kierunku zmieniono również Büntető Törvénykönyv (kodeks karny). W ten sposób za przestępstwo uznano zorganizowaną działalność, której celem jest umożliwienie wszczęcia postępowania o udzielenie azylu osobom, które nie są prześladowane w państwie pochodzenia, w państwie zwykłego pobytu lub w innym państwie, z którego wkroczyli na terytorium Węgier, ze względów na rasę, narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej, religię, lub poglądy polityczne, lub które nie obawiają się w uzasadniony sposób, że będą bezpośrednio prześladowane.

Uznając, że uregulowanie przyjęte w 2018 r. jest sprzeczne z prawem Unii, Komisja wszczęła przeciwko Węgrom postępowanie o usunięcie uchybień. Ponieważ twierdzenia przedstawione przez Węgry w trakcie uprzedniego postępowania administracyjnego nie rozwiewają wątpliwości Komisji, Komisja zdecydowała się skierować sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 września 2019 r. w sprawie T-417/16, Achemos Gruppè i Achema AB/Komisja, wniesione w dniu 20 listopada 2019 r. przez Achemos Gruppè UAB i Achema AB

(Sprawa C-847/19 P)

(2020/C 19/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Achemos Gruppè UAB, Achema AB (przedstawiciele: adwokat R. Martens, V. Ostrovskis, advokatas)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Litewska i Klaipėdos Nafta AB

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku,
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd,

- lub, ewentualnie, wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi wniesionej w pierwszej instancji oraz stwierdzenie nieważności spornej decyzji ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 263 TFUE w związku z art. 256 ust. 1 TFUE i obowiązku uzasadnienia, ponieważ Sąd naruszył prawo poprzez niedokonanie oceny informacji, na podstawie których Komisja wydała decyzję, podczas gdy odpowiednia kontrola legalności decyzji Komisji przez Sąd oznacza, że dokona on weryfikacji materialnej dokładności informacji, na których oparła się Komisja, ich wiarygodności i spójności.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, prawa do dobrej administracji i art. 12 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 ⁽²⁾ w związku z art. 5 tego rozporządzenia, ponieważ Sąd naruszył prawo poprzez zarzucenie wnoszącym odwołanie, że nie powiadomiły Komisji w trakcie prowadzonego przez nią wstępnego badania, podczas gdy z racji obowiązku przeprowadzenia sumiennego i bezstronnego badania oraz prawa do dobrej administracji to na Komisji ciąży obowiązek zapewnienia, iż dysponuje ona możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 296 akapit drugi TFUE, art. 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i obowiązku uzasadnienia, ponieważ Sąd nie orzekł w sposób jasny i jednoznaczny, z jakiego powodu projekt LNG mógł zostać wyłączony spod stosowania art. 14 dyrektywy 2004/18/WE ⁽³⁾ i zamówienie mogło zostać bezpośrednio udzielone spółce Klaipėdos Nafta, podczas gdy zgodnie z obowiązkiem uzasadnienia Sąd powinien przedstawić w sposób jasny i jednoznaczny swe rozumowanie, pozwalając wnoszącym odwołanie na poznanie powodów wydanego orzeczenia.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2013) 7884 final z dnia 20 listopada 2013 r. uznająca za zgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa SA.36740 (2013/NN) przyznana przez Litwę na rzecz Klaipėdos Nafta – Terminal LNG (Dz.U. 2016, C 161, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-849/19)

(2020/C 19/38)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar, C. Hermes)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podejmując w wyznaczonych terminach wszelkich niezbędnych działań dla określenia odpowiednich celów w zakresie ochrony i odpowiednich działań ochronnych w odniesieniu do 239 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które znajdują się na terytorium Grecji i są objęte decyzją Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. ⁽¹⁾, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG ⁽²⁾, a także na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.